

**ВІННИЦЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ МИХАЙЛА КОЦЮБИНСЬКОГО**

Факультет філології й журналістики імені Михайла Стельмаха

Кафедра журналістики, реклами та зв'язків з громадськістю

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА

на тему:

Фотоальманах «Моя Вінниця»

Студентки IV курсу, групи 4Ж
Освітньої програми *Журналістика*
Галузі знань *06 Журналістика*
Спеціальності *061 Журналістика*
Ступеня вищої освіти *бакалавра*
Кушнір Діани Олександрівни

Науковий керівник: Слотюк П. В.
доцент, кандидат історичних наук

Розширена шкала _____

Кількість балів: _____ Оцінка: ECTS _____

Голова Екзаменаційної комісії _____

(підпис)

Педорука І.Д.

(ініціали, прізвище)

Члени Екзаменаційної комісії _____

(підпис)

В.О.Тандука

(ініціали, прізвище)

(підпис)

Каленчук В.О.

(ініціали, прізвище)

(підпис)

(ініціали, прізвище)

Вінниця – 2024

**ВІННИЦЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ МИХАЙЛА КОЦЮБИНСЬКОГО**

Факультет філології й журналістики імені Михайла Стельмаха

Кафедра журналістики, реклами та зв'язків з громадськістю

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА

на тему:

Фотоальманах «Моя Вінниця»

Студентки IV курсу, групи 4Ж
Освітньої програми *Журналістика*
Галузі знань *06 Журналістика*
Спеціальності *061 Журналістика*
Ступеня вищої освіти *бакалавра*
Кириченко Катерини Сергіївни

Науковий керівник: Слотюк П. В.
доцент, кандидат історичних наук

Розширена шкала _____

Кількість балів: _____ Оцінка: ECTS _____

Голова Екзаменаційної комісії _____

(підпис)

Петрух І.І.
(ініціали, прізвище)

Члени Екзаменаційної комісії _____

(підпис)

В.О. Галузін
(ініціали, прізвище)

(підпис)

Камішев В.О.
(ініціали, прізвище)

(підпис)

(ініціали, прізвище)

Вінниця – 2024

АННОТАЦІЯ

Кириченко К. С. Фотоальманах «Моя Вінниця». Спеціальність 061 Журналістика. Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського, Вінниця, 2024.

Фотоальманах - це тип періодичного видання, в якому основна увага приділяється фотографіям, доповненим текстовим матеріалом. Такі видання можуть мати різні форми, включаючи журнали, книги або онлайн-платформи. Фотоальманахи часто створюються для документування важливих подій, збереження візуальної історії, а також для висвітлення культурних та соціальних аспектів життя. Вони можуть мати як художнє, так і комерційне значення.

Кваліфікаційна робота присвячена створенню фотоальманаху під назвою «Моя Вінниця», який є візуальною хронікою життя міста Вінниці. Основна мета проекту полягає у відображенні багатогранного образу міста через фотографії, що демонструють його історичну спадщину, сучасні реалії та культурні аспекти. Фотоальманах слугуватиме як документальний матеріал для збереження культурної пам'яті та як туристичний продукт, що може зацікавити як місцевих жителів, так і гостей міста.

Ключові слова: фотоальманах, історія, Вінниця, фото, візуалізація, документування .

ANNOTATION

Kyrychenko K.S. Photo Almanac «My Vinnytsia». Specialty 061 Journalism. Vinnytsia Mykhailo Kotsiubynskyi State Pedagogical University, Vinnytsia, 2024.

A photo almanac is a type of periodical publication where the main focus is on photographs, supplemented by textual material. Such publications can take various forms, including magazines, books, or online platforms. Photo almanacs are often created to document important events, preserve visual history, and highlight cultural and social aspects of life. They can have both artistic and commercial significance.

This qualification work is dedicated to creating a photo almanac titled «My Vinnytsia», which serves as a visual chronicle of the city of Vinnytsia. The main goal of the project is to portray the multifaceted image of the city through photographs that showcase its historical heritage, modern realities, and cultural aspects. The photo almanac will serve as a documentary material for preserving cultural memory and as a tourist product that can interest both local residents and visitors.

Key words: photo almanac, history, Vinnytsia, photography, visualization, documentation.

АННОТАЦІЯ

Кушнір Д.О. Фотоальманах «Моя Вінниця». Спеціальність 061 Журналістика. Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського, Вінниця, 2024.

Фотоальманах - це тип періодичного видання, в якому основна увага приділяється фотографіям, доповненим текстовим матеріалом. Такі видання можуть мати різні форми, включаючи журнали, книги або онлайн-платформи. Фотоальманахи часто створюються для документування важливих подій, збереження візуальної історії, а також для висвітлення культурних та соціальних аспектів життя. Вони можуть мати як художнє, так і комерційне значення.

Кваліфікаційна робота присвячена створенню фотоальманаху під назвою «Моя Вінниця», який є візуальною хронікою життя міста Вінниці. Основна мета проекту полягає у відображенні багатогранного образу міста через фотографії, що демонструють його історичну спадщину, сучасні реалії та культурні аспекти. Фотоальманах слугуватиме як документальний матеріал для збереження культурної пам'яті та як туристичний продукт, що може зацікавити як місцевих жителів, так і гостей міста.

Ключові слова: фотоальманах, історія, Вінниця, фото, візуалізація, документування.

ANNOTATION

Kushnir D.A. Photo Almanac «My Vinnytsia». Specialty 061 Journalism. Vinnytsia Mykhailo Kotsiubynskyi State Pedagogical University, Vinnytsia, 2024.

A photo almanac is a type of periodical publication where the main focus is on photographs, supplemented by textual material. Such publications can take various forms, including magazines, books, or online platforms. Photo almanacs are often created to document important events, preserve visual history, and highlight cultural and social aspects of life. They can have both artistic and commercial significance.

This qualification work is dedicated to creating a photo almanac titled «My Vinnytsia», which serves as a visual chronicle of the city of Vinnytsia. The main goal of the project is to portray the multifaceted image of the city through photographs that showcase its historical heritage, modern realities, and cultural aspects. The photo almanac will serve as a documentary material for preserving cultural memory and as a tourist product that can interest both local residents and visitors.

Key words: photo almanac, history, Vinnytsia, photography, visualization, documentation.

ЗМІСТ

I. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА.....	5
1.1. Теоретична база.....	5
1.2. Обґрунтування проєкту.....	12
1.3. Мета роботи.....	13
1.4. Джерела фактів.....	13
1.5. Програмне та технічне забезпечення.....	13
1.6. Сфера застосування.....	14
II. СПЕЦИФІКА ФОТОАЛЬМАНАХУ «МОЯ ВІННИЦЯ».....	15
2.1. Структура роботи.....	15
2.2. Обсяг фотоальманаху.....	16
2.3. Ідейно-смісловий задум фотоальманаху.....	16
2.4. Специфіка аудиторії.....	16
III. СПИСОК ВИКОРИСТНИХ ДЖЕРЕЛ.....	17
IV. МАКЕТ ФОТОАЛЬМАНАХУ «МОЯ ВІННИЦЯ».....	21

I. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

1.1. Теоретична база

«Найперше альманах - це була книга або календар, у якому фіксували дні, тижні та місяці, вели реєстр релігійних свят, стисло описували астрономічні явища, наводили астрологічні прогнози, практичні поради щодо сільськогосподарських робіт тощо. Прототипами ранніх альманахів вважають вавилонські гемерології (календарі з визначенням сприятливих і несприятливих днів) та грецькі парапегми (висічені на камені календарі, що містили цікаві астрономічні явища) сер. II тис»[2].

Перші друковані альманахи в Європі з'явилися - у XV ст. Найдавнішим друкованим альманахом календарного типу є "Pro annis pluribus" Георга Пейрбаха.

Європейські літературні альманахи беруть свій початок з XVII століття у Франції. А популярності такі видання набули лише у XVIII ст. Одним із перших був "L'Almanach des muses", Париж, 1764–1833. У європейських альманахах публікували новини, родоводи королівських династій, довідки про високе духовенство. Згодом в альманахах почали вміщувати художні твори - таким чином сформувався літературний альманах як вид колективного збірника»[2].

Історія альманаху з'явилася задовго до появи книг, в тому вигляді, в якому ми звикли їх бачити. Люди з давніх давен придумали собі спосіб записуванн послідовно події, явища та прогнози, які згодом переродились на окремий літературний напрямок.

Звичайно в Україні альманахи з'являлись, але значно пізніше ніж у Європі. У праці О. Щирби і О. Борсака зазначається, що розвиток українських альманахів починається з 30-40-х рр. XIX ст. у Харкові [18].

«Середина XIX ст. стала періодом подальшого стрімкого розвитку української літератури, основний ідейний зміст якої визначала антисамодержавна й антикріпосницька спрямованість» [18].

Українським альманахам значна увага приділяється у книзі І. Бойка «Українські літературні альманахи і збірники XIX — початку XX ст.». Цей біографічний покажчик був надрукований у 1967 році в Києві. Він є першою спробою зібрати послідовно усі альманахи й збірники, які виходили у період з 1917 року в Україні. Варто зазначити, що покажчик - це хронологічний зміст більше ніж 200 альманахів та збірників.

«Альманах "Ластівка" вийшов у Петербурзі в 1841 році. "Ластівка" мала велике значення для української літератури й журналістики. Як і попередні альманахи й збірники, це було справжнє літературне видання з творами-першодруками Т.Г. Шевченка, Г.Ф. Квітки-Основ'яненка, Є.П. Гребінки, баладами, байками, переспівами й ліричними віршами Л. Боровиковського (його "Зимовий вечір" з Пушкіна), В. Забіли, О. Афанасьєва-Чужбинського та ін. Але в «Ластівці» друкувалися й твори консервативного напрямку для рпикдаду - С.Писаревського, П. Кореницького, передмова "Так собі до земляків" і післямова "До зобачення" самого Гребінки. В цих публіцистичних виступах Гребінка ідеалізував життя українського селянина, він не побачив його трагічного становища в умовах кріпосницької дійсності»[5, с. 10].

Проте альманахи бувають не тільки літературні. Існує такий різновид альманаху, як фотоальманах.

Фотоальманахи мають довгу та багату історію, яка розпочалася з виникнення фотографії як мистецтва і засобу документування подій та культурних явищ. Фотоальманах – це збірка фотографій, зазвичай об'єднаних однією темою або подією, що створює візуальний наратив. Вони можуть мати різні форми та формати, від друкованих видань до цифрових платформ, і

виконують різноманітні функції: від художнього вираження до збереження історичної пам'яті.

Історія фотоальманахів починається з моменту винайдення фотографії у 1839 році. Луї Дагером, який був французький художник і винахідник, розробив метод дагеротипії, який став першою комерційно успішною технологією фотографування. Відтоді фотографія швидко поширилася по всьому світу, надаючи можливість документувати події, пейзажі та портрети з небаченою раніше точністю.

Перший фотоальманах з'явився у 1844 році під назвою «The Pencil of Nature». Його створив англійський фотограф та винахідник Вільям Генрі Фокс Талбот. Ця публікація була першою книгою, в якій використовували фотографії як ілюстрації, і вона мала величезне значення для розвитку фотографії як мистецтва та науки. Вільям Генрі Фокс Талбот (1800–1877) був англійським науковцем і винахідником, відомим як один із піонерів фотографії. Він розробив техніку створення фотографічних зображень за допомогою негативно-позитивного процесу, що отримав назву "калотипія" (або "талботипія"). Талбот проводив свої експерименти у 1830-х роках і досяг значних успіхів у 1839 році, коли оприлюднив результати своїх експериментів.

Після вдосконалення своїх розробок Талбот вирішив показати світові нові можливості фотографії, створивши книгу з фотографічними ілюстраціями. Так з'явився "The Pencil of Nature", перший випуск якого побачив світ у червні 1844 року[27].

"The Pencil of Nature" складався з шести випусків, опублікованих протягом 1844-1846 років. У кожному випуску містилися фотографії, створені за допомогою калотипії, супроводжувані текстовими поясненнями. Книга вміщувала усього 24 фотографії, серед яких були зображення архітектурних пам'яток, натюрмортів, пейзажів і сцен із повсякденного життя.

Фотографії в книзі друкувалися на окремих аркушах і вставлялися в текст вручну. Це надавало кожному примірнику унікальності. Талбот також пояснював технічні аспекти створення зображень, що робило книгу не лише художнім, але й науковим виданням.

Після Другої світової війни розвиток кольорової фотографії та нових технологій друку значно розширив можливості фотоальманахів. Вони стали більш доступними та різноманітними як за змістом, так і за формою. З'явилися спеціалізовані видання, присвячені моді, мистецтву, спорту, подорожам та багатьом іншим темам. У цей період зросла роль фотографів як авторів і художників, що створюють унікальні фотоальманахи, які відображають їх особисте бачення світу.

«На початку XX століття вона проникла в життя майже усіх верств населення. Інтерес до неї був надзвичайно високий. І, все-ж, тогочасна фотографія першочергово була засобом збереження й фіксації моменту, а не джерелом естетичної насолоди»[8].

Як зазначає філософ і теоретик культури В. Беньямін, у перші десятиліття виникнення фотографії відбувався процес її становлення й популяризації, а в подальшому – індустріалізація й масовий розвиток[8].

У 1839 році фотографія з'явилась і в Україні, а згодом почала розвиватись так як і у країнах Європи. З розвитком фотографії, створювались фотоательє, спеціалізовані товариства та виставки фотолюбителів, як у Києві, Харкові, Львові, так і в інших містах України. Серед відомих фотографів, що працювали в Україні у XIX столітті можна назвати такі прізвища як А. Муренко, Й. Тимченко, Ф. де Мезер, Є. Любович, Й. Хмелевський, О. Іваницький, Й. Кордиш, В. Шухевич»[10].

З появою цифрових технологій у кінці XX та на початку XXI століття фотоальманахи зазнали значних змін. Цифрова фотографія дозволила створювати та редагувати зображення швидше та дешевше, ніж раніше. Це

сприяло зростанню кількості фотоальманахів та їх різноманітності. З'явилися нові формати, такі як електронні книги, онлайн-журнали та мультимедійні проекти, які дозволяють поєднувати фотографії з текстом, відео та звуком.

За даними на сайті Britannica, важливим аспектом створення фотоальманахів є їх естетична складова. Фотографія, як і будь-який інший вид мистецтва, має свої власні правила композиції, кольору та світла. Фотографи використовують ці інструменти для створення вражаючих і виразних образів, які можуть передавати настрій, емоції та ідеї. Композиція є одним із ключових елементів фотографії, оскільки вона визначає, як різні елементи зображення розташовані в кадрі.

Колір також відіграє важливу роль у фотографії, оскільки він може викликати певні емоції та асоціації. Фотографи використовують колір для створення контрастів, підкреслення певних елементів зображення та передачі настрою. Ще одним важливим елементом фотографії є світло. Його спрямованість, інтенсивність і якість можуть впливати на вигляд і атмосферу зображення. Фотографи використовують природне та штучне світло для досягнення бажаних ефектів [36].

Існує багато різних жанрів фотографії, кожен з яких має свої особливості, використовує різні техніки та переслідує різні цілі. Одними із основних фотожанрів є портретна зйомка, пейзажна зйомка, архітектурна, репортажна, спортивна та інші. Однак репортажна зйомка є найважливішою у професійній діяльності журналіста.

Репортажна фотографія, відома як жанр, який документує реальні події та ситуації. Репортажне фото розповідає історії, інформує та впливає на громадську думку. Це потужний інструмент документування подій та фактів підвищення обізнаності громадян щодо соціальних політичних та культурних питань.

У цьому контексті важливо звернути увагу на працю А. Александрова про сюжетну фотозйомку та її техніч не забезпечення, де він вказує на те, що репортажна фотозйомка - це по суті документальний фотожанр, де все показано без прикрас при відсутності постановочних кадрів. Фото оголює правду, якою б вона не була. Фоторепортаж є звітом подій з конкретного місця, за допомогою якого репортер може показати глядачу настрій та атмосферу, у якій перебувають люди. Фотографії можуть відображати різні аспекти культури, ідентичності та суспільства.

«Видатний майстер репортажу Анрі Картьє-Брессон говорив, що "... факт сам по собі нецікавий. Цікава точка зору, з якої автор до нього підходить"»[1]. Автор вказує, що «будь-який факт може бути інтерпретований фотографом, і якщо подія розвивається в часі за своїм сценарієм, то від бажання репортера залежить, що потрапить в кадр, яку точку зйомки він вибере, в який момент натисне на кнопку. Обличчя гарної людини може бути спотворене гримасою, в рухах танцюристів є проміжні фази - стоп-кадр зафіксує і ці миті»[1].

Репортажна фотографія є ключовим жанром фотографії, що відіграє важливу роль у документуванні та інформуванні споживачів. Така фотографія поєднує технічні навички з етичними принципами. Оскільки, щоб створити зображення, які мають значний вплив на суспільство, потрібно знати систему цінностей і моральні орієнтири цього суспільства.

Один із найвідоміших сучасних фотоальманахів – це "Magnum Contact Sheets", який публікує роботи фотографів агентства Magnum Photos. Цей альманах відображає ретельний підхід до процесу створення якісних фотографій і як фотографи обирають найкращі кадри[32].

Інший визначний приклад - "National Geographic's The Covers", який збирає на своїх сторінках найвпливовіші обкладинки журналу National Geographic, розповідаючи історії за кадром і надаючи контекст до кожної фотографії[33].

Сучасні технології та інтернет також сприяли розвитку цифрових фотоальманахів. Наприклад, платформу LensCulture часто використовують для публікації найкращих робіт фотографів з усього світу, організовуючи конкурси та виставки. Вона слугує як віртуальний фотоальманах, що пропонує доступ до високоякісних зображень та аналізу фотомистецтва[34].

Фотоальманахи також можуть фокусуватися на конкретних соціальних або культурних питаннях. "Witness: Magnum Photographers in the Middle East" є збіркою фотографій, що документують конфлікти та соціальні зміни на Близькому Сході, відображаючи життя та страждання людей у цьому регіоні. Подібні видання не лише показують потужність фотографії як мистецтва, але й підкреслюють її роль у підвищенні обізнаності про глобальні проблеми[32].

Варто звернути увагу і на сучасні українські фотоальманахи, які відображають історію країни, суспільні зміни та естетичні тенденції. Вони дозволяють побачити Україну очима талановитих фотографів, надаючи можливість ознайомитися з різноманітними аспектами життя та культури.

Одним із найвідоміших сучасних фотоальманахів є "Ukraïner", який не лише висвітлює унікальні місця та людей України, а й розповідає їхні історії. Цей проєкт, заснований Богданом Логвиненком, має на меті популяризувати українську культуру та традиції через фотопроекти та документальні відео, охоплюючи різні регіони та етнічні групи України[21].

Іншим значущим фотоальманахом є проєкт "Kyiv Photo Book", який збирає роботи київських фотографів, зосереджуючись на різних аспектах життя столиці України. Це видання представляє Київ через призму соціальних, культурних та урбаністичних змін, надаючи можливість читачам побачити місто з різних ракурсів[20].

Варто згадати про фотоальманахи, які висвітлюють події на Сході України, зокрема, війну, що триває з 2014 року. Проєкти, як "Donbas Studies" та "War. No Comment", створюють важливий архів візуальної історії, що

документує наслідки конфлікту для людей і місцевостей. Ці фотоальманахи містять роботи як професійних фотожурналістів, так і аматорів, надаючи широкий спектр поглядів на трагічні події[19].

Фотоальманахи продовжують бути важливими джерелами натхнення для фотографів та любителів фотомистецтва. Вони зберігають культурну спадщину та надають платформи для нових талантів. У цифрову епоху, зростаюча популярність онлайн-альманахів свідчить про адаптивність та інноваційність цього жанру, дозволяючи ширшому загалу отримувати доступ до візуальних історій з усього світу.

Розробка та публікація фотоальманахів вимагають ретельного планування та організації, включаючи вибір теми, збір та відбір фотографій, розробку дизайну та макету, а також підготовку текстових матеріалів. Важливою частиною цього процесу є просування та розповсюдження фотоальманаху, оскільки це дозволяє залучити аудиторію та забезпечити успіх проекту. Сучасні інструменти маркетингу, такі як соціальні мережі, електронна пошта та веб-сайти, можуть бути використані для ефективного просування фотоальманахів.

Отже, фотоальманахи є важливим і багатогранним явищем, яке поєднує в собі мистецтво, документалістику та інноваційні методи візуалізації інформації. Вони мають глибокі історичні корені та продовжують розвиватися, відображаючи зміни в суспільстві та технологіях.

Створення фотоальманахів вимагає від фотографів та фотожурналістів не тільки технічних знань, але й художнього бачення та розуміння культурних контекстів.

У цифрову епоху фотоальманахи набувають нових форм і функцій, відкриваючи нові можливості для творчого вираження та ефективної комунікації.

1.2. Обґрунтування проєкту

Проект Фотоальманах «Моя Вінниця» є унікальним та важливим для з різних аспектів. Він спрямований на створення комплексної та візуально захоплюючої збірки фотографій, що відображають життя та культурну спадщину міста Вінниці.

По-перше, такий проєкт сприятиме збереженню та відображенню унікальності та краси міста Вінниці. Кожне фото, розміщене на сторінках альманаху, стане своєрідним культурним артефактом, який зафіксує моменти щоденного життя, архітектурні перлини, культурні заходи та історію міста.

По-друге, Фотоальманах «Моя Вінниця» може стати важливим джерелом інформації для місцевих мешканців та гостей міста. Він дозволить ознайомитися з красою та історико-культурним різноманіттям Вінниці через образи, зафіксовані на фотографіях. Це може стати не лише джерелом естетичного задоволення, але й можливістю поглибленого вивчення історії, та культури нашого міста

По-третє, проєкт може стати важливим інструментом просування та популяризації Вінниці як важливого туристичного центру .

Над літературною частиною альманаху повністю працювала Кушнір Діана. Версткою та дизайном фотоальманаху займалась Кириченко Катерина. Авторські фото локацій та предметів зроблені двома студентками.

Апробація результатів дослідження. Результати роботи були заслухані на засіданні кафедри журналістики, реклами та зв'язків з громадськістю Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського, а також були опублікована у статті «Інформаційні та естетичні особливості книги "Фотоальманах. жива історія» розміщеній у збірнику наукових статей кафедри журналістики, реклами та зв'язків з громадськістю «Журналістика й мистецтво слова»: збірник наукових статей / Гол. редактор Т.

О. Цепкало; Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського. Вип. 16. Вінниця, 2024.

1.3. Мета і завдання роботи

Метою створення фотоальманаху «Моя Вінниця» було *показати* унікальність міста Вінниця у форматі фотоальманаху. Для реалізації поставленої мети необхідно було розв'язати такі завдання:

- відобразити історичний та культурний розвиток міста;
- вибрати ключові локації, особистостей, та події, які найкраще відображають історію міста Вінниці;
- провести фотозйомку, знайти й відібрати фотографії, зображені події та особистості, з якими пов'язана давня й сучасна історія міста Вінниці;
- обробити та систематизувати фотографії для подальшого розміщення їх на сторінках фотоальманаху;
- визначити тематику розділів і структуру сторінок, а також розробити дизайн-концепт, зверстати фотоальманах та підготувати його до друку.

1.4. Джерела фактів

Основним джерелом пошуку інформації для створення фотоальманаху «Моя Вінниця» стали матеріали з архівних колекцій, соціальних мереж, інтернет-сайтів, наукових публікацій, художньої літератури.

1.5. Технічні і програмні засоби

Для ілюстративного наповнення візуального змісту фотоальманаху «Моя Вінниця» використовувалася персональний мобільний телефон «Apple iPhone 13 Pro Max». Графічні редактори «Adobe Photoshop» версії CC (2014.1) і «Adobe Photoshop Lightroom» версії 6.3.1. Для макетування та верстки фотоальманаху

було використано персональний ноутбук «ACER», професійна програма для верстки та макетування «Adobe InDesign» версії 2023 v15.1.3.

«Adobe Photoshop» є програмним забезпеченням для редагування та обробки цифрових зображень, розробленим компанією Adobe Inc. Програма має можливість створення растрових та векторних зображень та підтримує різні формати файлів. Вона широко використовується професійними фотографами, дизайнерами, художниками та іншими творчими спеціалістами. «Adobe Photoshop» є однією з найбільш популярних програм для редагування зображень та займає важливе місце у сфері графічного дизайну та реклами.

«Adobe Photoshop Lightroom» є програмним забезпеченням для обробки та організації фотографій. Зазвичай використовується професійними фотографами, є популярною серед фотографів-аматорів. Вона стала ефективним інструментом для підвищення якості та редагування фото матеріалу.

«Adobe InDesign» дозволяє створювати різноманітні друковані та цифрові книги, журнали, брошури, буклети та інші матеріали. Програма є важливим інструментом для професіоналів у галузі видавництва та графічного дизайну, де потрібно працювати з великим обсягом матеріалів та високими стандартами якості.

1.6. Сфера застосування

Фотоальманах «Моя Вінниця» може знайти застосування як важливий освітній ресурс, що використовується у школах, коледжах, вищих навчальних закладах, музеях та культурних центрах, а також в галузі туристичного бізнесу. Він може бути цікавим для організаторів культурних фестивалів, журналістів, жителів та гостей міста Вінниці. Альманах може бути корисним для розробників інформаційних ресурсів, органів місцевого самоврядування та і реклами.

II. СПЕЦИФІКА ФОТОАЛЬМАНАХУ «МОЯ ВІННИЦЯ»

2.1. Структура роботи

«Моя Вінниця» - це творчий проєкт, який створений з метою показати читачам багатогранність і красу міста Вінниця. Цей альманах розповідає про історію, культуру та архітектурні пам'ятники міста. Завдяки візуальному формату видання та текстовим матеріалам які є авторськими створюється ефект присутності, який полегшує входження читача в історичний і культурний контекст нашого міста.

Фотоальманах складається з чотирьох основних розділів з відповідними підрозділами.

Перший розділ «Особистості» звертає увагу на найбільш знакових людей, які внесли суттєвий вклад в історію та розвиток нашого міста. Зміст розділу розкривають наступні підрозділи:

- Вінницький слід Миколи Пирогова
- Мрія великого сонцепоклонника
- Софія із роду Грохольських
- Архітектурні шедеври Григорія Артинова
- Відроджене ім'я Валентина Отамановського

Другий розділ «Загадкові місця Вінниці» Тут відображені таємничі місця у нашому місті про які розповідають його мешканці:

Третій розділ «Вінниця в огні революцій і воєн»:

Четвертий розділ «Життя заради Перемоги» Цей розділ пов'язаний з подіями російсько-української війни, яка розпочалася повномасштабним вторгненням РФ в Україну у лютому 2022 року:

- Дмитро Яременко. Я із Маріуполя.
- Ярослав Христю. Безсмертний воїн з Азовсталі

— Соколи в українському небі.

2.2. Обсяг фотоальманаху

Загальний обсяг фотоальманаху «Моя Вінниця» становить 118 сторінок повнокольорового друку.

2.3. Ідейно-смісловий задум фотоальманаху

Фотоальманах є повністю авторським продуктом, формою реалізації творчого задуму. На створення авторської ідеї її обґрунтування вплинули такі чинники як: а) зацікавленість в історії рідного міста; б) бажання спробувати створити авторський інформаційний продукт у формі фотоальманаху.

Під час підготовки альманаху визначальним стало розуміння того, що цей продукт зможе зацікавити не тільки гостей але й жителів міста Вінниці.

2.4. Специфіка аудиторії

Творчий продукт розрахований на широку цільову аудиторію. Зокрема, на дві основні групи: а) туристи, які приїждять до міста та хочуть дізнатись про нього більше; б) жителі, які прагнуть розширити свої знання про Вінницю її історію та культуру. Разом з тим альманах може стати в нагоді старшокласникам, студентам вузів і усім, хто проявляє інтерес і бажає познайомитися з нашим містом

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Александров, А.І. Сюжетна фотозйомка та її технічне забезпечення // Методичний посібник. Дніпро. 2016. URL: <http://repositoy.org> (дата звернення: 26.05.2024).
2. Альманах. URL: <https://vue.gov.ua> (дата звернення: 04.06.2024).
3. Балаклицький М. Зображальна журналістика. // Навчально-методичний посібник для студентів зі спеціальності «Журналістика». Харків: ХНУ імені В. Н. Каразіна, 2019. С. 20-38. URL: <http://www.kafedrajourn.org.ua> (дата звернення: 26.05.2024).
4. Батраченко Л. В. Літературні альманахи в Україні: матеріали науково-теоретичної конференції викладачів, аспірантів, співробітників та студентів гуманітарного факультету. [наук. ред. Л.В. Батраченко]. Суми. 2005. Ч. 2. 136 с.
5. Березін В. Фотожурналістика. 2016. URL: <https://stud.com.ua> (дата звернення: 26.05.2024).
6. Бойко І. З. Українські літературні альманахи і збірники XIX - поч. XX ст.: бібліографічний покажчик. Київ: Наук. думка, 1967. 367 с.
7. Буряк І. Фотографія «без коректур» у журналістиці: фото vs текст. 2021. URL: <https://lysty.net.ua/fototext> (дата звернення: 26.05.2024).
8. Волинець Г. Малі інформаційні жанри фотожурналістики у сучасній українській пресі. // Наукові записки Інституту журналістики. 2013. Т. 53. С. 282-286. URL: <http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nzizh>.
9. Горевалов С. І. Фотокореспонденти й документальна фотографія періоду Другої світової війни (до 70-річчя Великої Перемоги). // Наукові записки Інституту журналістики. 2014. Т. 54. С. 192-195. URL: <http://nbuv.gov.ua>
10. Горевалов С.І., Зикун Н.І. Фотографія й становлення фотосправи в Україні: історія та сучасність (до 180-річчя фотографії). // Наукові записки

Інституту журналістики: науковий журнал / голов. ред. В. В. Різун; Інститут журналістики КНУ імені Тараса Шевченка. 2020. Т. 1 (76). С. 53–65.

11. Кармазіна Н. В. Фотографія як вид мистецтва // Мистецькі пошуки : зб.наук.-метод. праць. Суми. 2020. Вип. 12. С. 249-255.

12. Локтіонова Д. А. Фотографія як джерело соціальної інформації. // Наукові праці Чорноморського державного університету імені Петра Могили комплексу "Києво-Могилянська академія". // Сер. Соціологія. 2013. Т. 225, Вип. 213. С. 21–26. URL:<http://nbuv.gov.ua> (дата звернення: 16.04.2023).

13. Маханьков В. І., Юштіна А. О. Фотографія як спосіб відображення дійсності. Технологія і техніка друкарства. 2009. № 4(26). С. 192–202.

14. Михалкович В. Жанри фотожурналістики, принципи виділення жанрових конструкцій. 2022. URL:<http://um.co.ua> (дата звернення: 25.05.2024).

15. Сафонова Т. Історична динаміка розвитку мистецтва фотографії. // Міжнародна науково-теоретична конференція. 2010. с.72-76.

16. Табінський Я. Трансформація жанрів у фотожурналістиці: теоретичний та генологічний аспекти. // Вісник Львівського університету. Сер. Журналістика. 2020. Вип. №47, с. 77-87.

17. Франко І. Я. Українська альманахова література. Збір. творів: У 50 т. К., 1984. Т. 27. 324 с.

18. Щирба О.А., Босак О.І. URL:<1.file:///C:/Users/> (дата звернення: 25.06.2024).

19. "Donbas Studies" URL:<https://donbasst> (дата звернення: 25.06.2024).

20. "Kyiv Photo Book".URL:<https://kyivp> (дата звернення: 25.06.2024).

21. "Ukrainian". URL:<https://ukrainer.net> (дата звернення: 25.06.2024).

22. "War. No Comment" URL: <https://www.nat>(дата звернення: 25.06.2024).

23. Daniel, Malcolm. "William Henry Fox Talbot (1800–1877) and the Invention of Photography." Heilbrunn Timeline of Art History. // The Metropolitan Museum of Art, 2000.
24. Edwards, Elizabeth, and Christopher Morton. "Photography, Anthropology and History: Expanding the Frame." New York: Routledge, 2010. P. 65–66.
25. Fierstein, Ronald K. "A Triumph of Genius: Edwin Land, Polaroid, and the Kodak Patent War." New York: // American Bar Association, 2015. P. 79–100.
26. Goldberg, Vicki. "The Pencil of Nature." The History of Photography: // An Overview. New York: Abbeville Press, 1991. P. 53 – 59.
27. Goldberg, Vicki. "The Pencil of Nature." The History of Photography: // An Overview. New York: Abbeville Press, 1991.
28. Hannavy, John. "Encyclopedia of Nineteenth-Century Photography." Routledge, 2008.
29. Hunter, Fil, Steven Biver, and Paul Fuqua. "Light Science & Magic: An Introduction to Photographic Lighting." New York: Routledge, 2015.
30. Knight, Chris. "The Dramatic Portrait: The Art of Crafting Light and Shadow." New York: Rocky Nook, 2017. P. 70–100.
31. Lubben, Kristen. "Magnum Contact Sheets." New York: Thames & Hudson, 2011.
32. Magnum Contact Sheets. URL: <https://store.magnumphotos> (дата звернення: 25.05.2024).
33. National Geographic's The Covers. URL: <https://www.nationalgeo> (дата звернення: 25.05.2024).
34. Perich, Shannon Thomas. "The Changing Face of Portrait Photography/ // From Daguerreotype to Digital." New York: Smithsonian Books, 2011.
35. Prodger, Phillip. "An Alternative History of Photography." New York: Prestel, 2021.

36. Schaaf, Larry. "Out of the Shadows: Herschel, Talbot & the Invention of Photography." // Yale University Press, 2012.
37. Sontag, Susan. "On Photography." New York: Farrar, Straus and Giroux, 1977.
38. Szarkowski, John. "The Photographer's Eye." New York: // The Museum of Modern Art, 1966.
39. Technology of Photography on Britannica. URL:<https://www.britannica> (дата звернення: 25.05.2024).

МАКЕТ ФОТОАЛЬМАНАХУ «МОЯ ВІННИЦЯ»

*Фотоальманах
Моя Вінниця*

Катерина Куриченко

Діана Кушнір

Ротом и лианах
Моя Винница

Кваліфікаційна робота студентки 4 курсу
Кафедри журналістики, виконала та захистила з
трамодисципліною
Федоренко Філіппівна в журналістики Імени Миколи Сидоренка
Вінницького державного педагогічного університету
Імени Миколи Кобиляцького

Винница 2024

Перед вами первый номер фотоматематики «Моя Математика»!
 На страницах посвященной математике перевернутому миру, про рассказавших на борту Мирового Бруа I
 обзоры в себе ретельно изучивших историю, культуры и искусства человека. Мы предлагаем обзорные статьи
 математиков и математических фотографов и математиков, чья деятельность и история по праву является
 частью нашей истории.

примечание:
 Вспомогательные функции в функции `main()` могут быть реализованы как функции глобального действия, так и как функции локального действия. Вспомогательные функции глобального действия могут использоваться в любой программе, а функции локального действия могут использоваться только в той программе, в которой они определены. Вспомогательные функции глобального действия могут использоваться в любой программе, а функции локального действия могут использоваться только в той программе, в которой они определены. Вспомогательные функции глобального действия могут использоваться в любой программе, а функции локального действия могут использоваться только в той программе, в которой они определены.

Катерина Кирченко і Діана Кунігі.

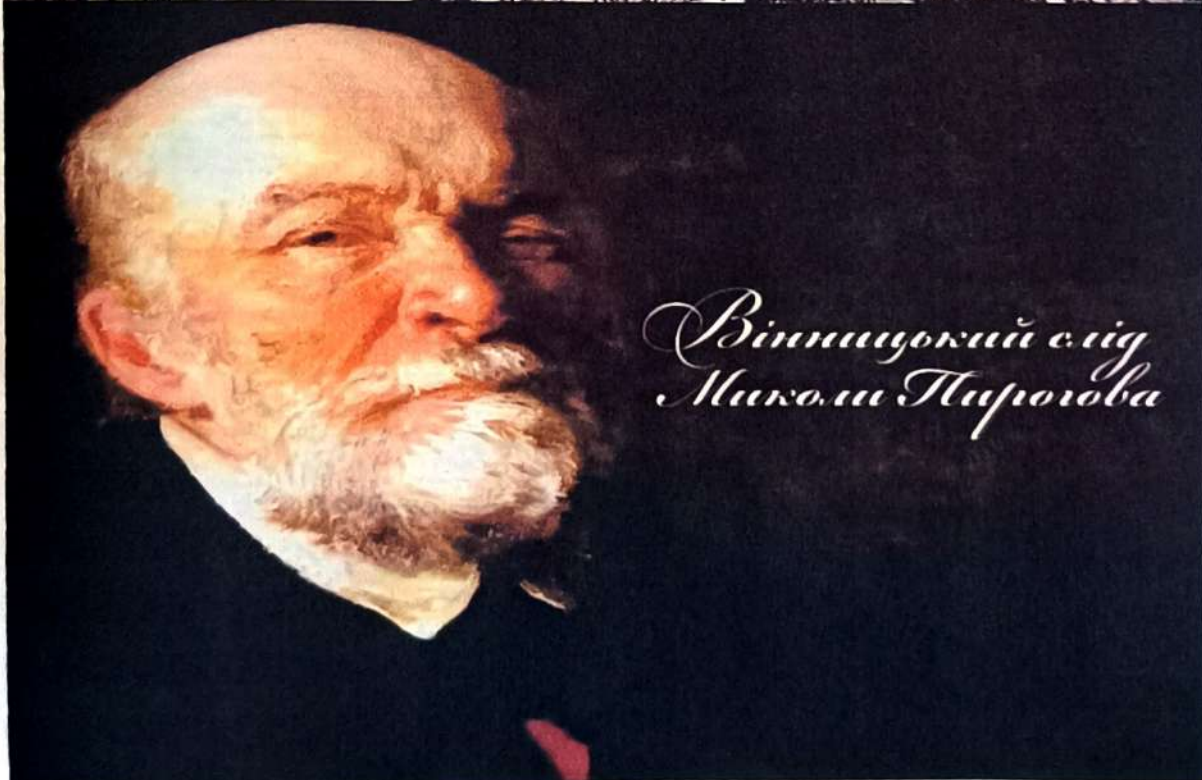

Винница. № 1.

Об'єкт зображення

Особистості

Розділ 1

*Вінницький с. ід
Миколи Пурова*

серця і початок викладання.

Свої практичні знання Порощенко застосував у період Кримської війни 1853-1854 року. Микола Іванович працював у госпітальній і у хірургічній дивізіях. Різномітні завдання зробили понад 10 тисяч операцій.

Безсмертними послугами Порощенко у військовій медицині від час Кримської війни ставлять вперше у світі прикладне співробітництво парамедичного персоналу від місця поранення і його наслідків. Він брав активну участь у створенні транспортових відділень, асистував на військовій лікарні, створював неурочайні госпітальні палати. Створив інститут сестер милосердя, організував на догляд за пораненими та пораненими.

10

Потім, коли вийшов Микола Порощенко з військової медицини, він став працювати на військовій лікарні, де йому довелося виконувати важку роботу, що не відповідала його талантам, а в організації створив відділення військової медицини.

У 1858 році Микола став професором Київського університету, де він впровадив нові методи в медицині, став на чолі кафедральної клініки в повсякденній практиці. Тим у 1861 році Порощенко залишився в посади професора. У цьому ж році він отримав кафедру у Київському університеті на постійній основі в Києві.

Кафедра стала інтегрованою ентомологічною, тобто призначеною для роботи, що мала відношення до ентомології. Будівництво розпочалося на величезній території, на якій розміщувалися різні палати, в яких велися дослідження, відвіди та спостереження.

У науку можна вважати різноманітні види рослин. Тут рослини величезної величини, безліч різних видів.

Тим, а також всім різним тваринам та рослинам. Також велика частина роботи з утриманням тварин та рослин, що робила його ідеальним місцем для проведення наукових досліджень.

У садибі знаходилися великі зали та кімнати, які також були місцями для наукових досліджень, а також величезна територія для проведення досліджень. І хоча пори часу з цієї праці, багато вчених використовували для своїх цілей, тоді історичний територію і початок величезної величини.

Садиба Миколи Порощенка у Києві - це не просто будинок, але історичний та культурний символ, що свідчить про величезну працю.

Фотомеморіал порожня М. Порощенко, що зберігається у музеї.

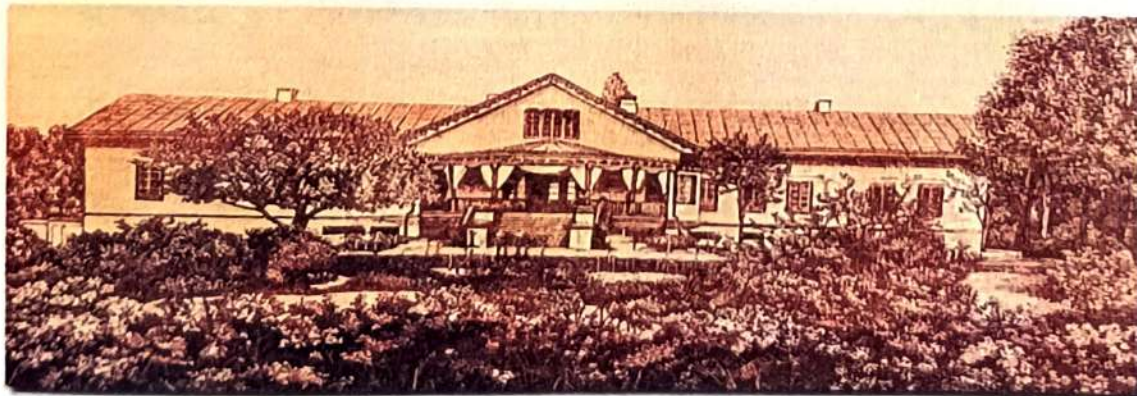
Намалював не тільки багато різних видів тварин, але і величезну кількість рослин. Під час епідемії холери, Порощенко працював на військовій лікарні, де він виконував різноманітні види роботи. Наприклад, різноманітні види роботи, у тому числі з ентомології та сільськогосподарської медицини. Порощенко також працював з різноманітними видами рослин, у тому числі з ентомології та сільськогосподарської медицини. Порощенко також працював з різноманітними видами рослин, у тому числі з ентомології та сільськогосподарської медицини.

на ентомології не відбудеться і вона відомостями на своїх місцях, тому з'являється можливість чимось відповісти на питання вчених, які працюють над цим питанням. Порощенко також працював з різноманітними видами рослин, у тому числі з ентомології та сільськогосподарської медицини. Порощенко також працював з різноманітними видами рослин, у тому числі з ентомології та сільськогосподарської медицини.

11

Музей садиби М. Порощенко. Автор Дмитро Кушнір.

Восстановил Николай Николаевич Пархоменко и был
счастливым и любимым? Любимый? Пархоменко не знал
Никола Николаевича, потому что Николай Николаевич не жил
еще, и в то время Николай Николаевич был еще молодым
человеком, и Николай Николаевич был еще молодым

У Никола Николаевича была жена, но Николай
не любил свою жену, потому что Николай Николаевич
любил только себя, и Николай Николаевич любил
только себя, и Николай Николаевич любил только себя

Николай Николаевич Пархоменко у Никола Николаевича
был, как Николай Николаевич, но Николай Николаевич
не любил Никола Николаевича, и Николай Николаевич
не любил Никола Николаевича, и Николай Николаевич
не любил Никола Николаевича

У Никола Николаевича была жена, но Николай
не любил свою жену, потому что Николай Николаевич
любил только себя, и Николай Николаевич любил
только себя, и Николай Николаевич любил только себя

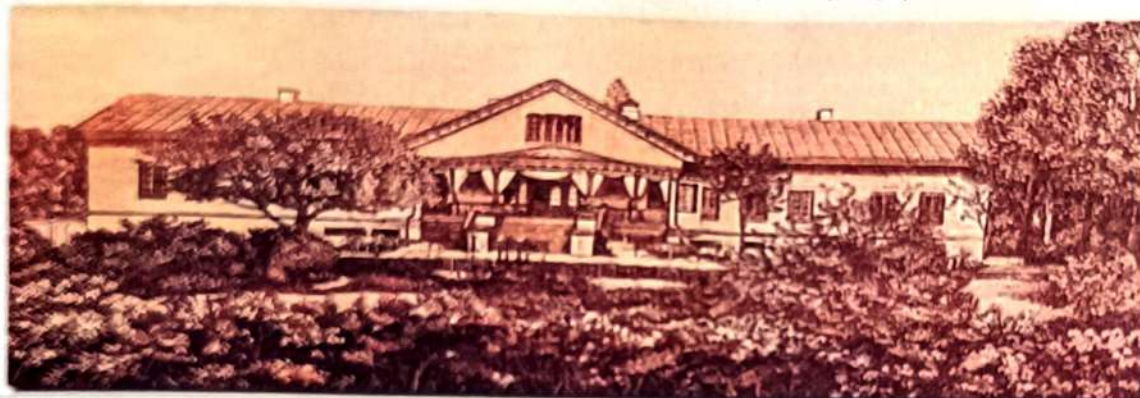
У Никола Николаевича была жена, но Николай
не любил свою жену, потому что Николай Николаевич
любил только себя, и Николай Николаевич любил
только себя, и Николай Николаевич любил только себя

Николай Николаевич Пархоменко у Никола Николаевича
был, как Николай Николаевич, но Николай Николаевич
не любил Никола Николаевича, и Николай Николаевич
не любил Никола Николаевича, и Николай Николаевич
не любил Никола Николаевича

У Никола Николаевича была жена, но Николай
не любил свою жену, потому что Николай Николаевич
любил только себя, и Николай Николаевич любил
только себя, и Николай Николаевич любил только себя

Дом-усадьба Н. Пароме́но. Автор Игорь Кузнецов.

Лесная аллея с садовым Пархоменко. Автор Николай Николаевич.

Лесная аллея, садовый Пархоменко. Автор Николай Николаевич.

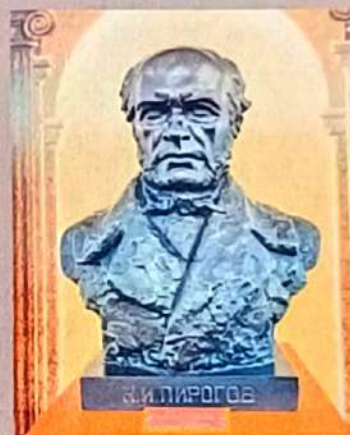

Кісничковий хірургічний набір
(друга половина XIX ст.) Автор Катерина
Корочанка.

Кабінет Миколи Пирогова у соборі.
Автор Катерина Корочанка.

16

Місце, де вилучили кульову поранення Миколи Пирогова 1864 р. Автор Дмитро Кучер.

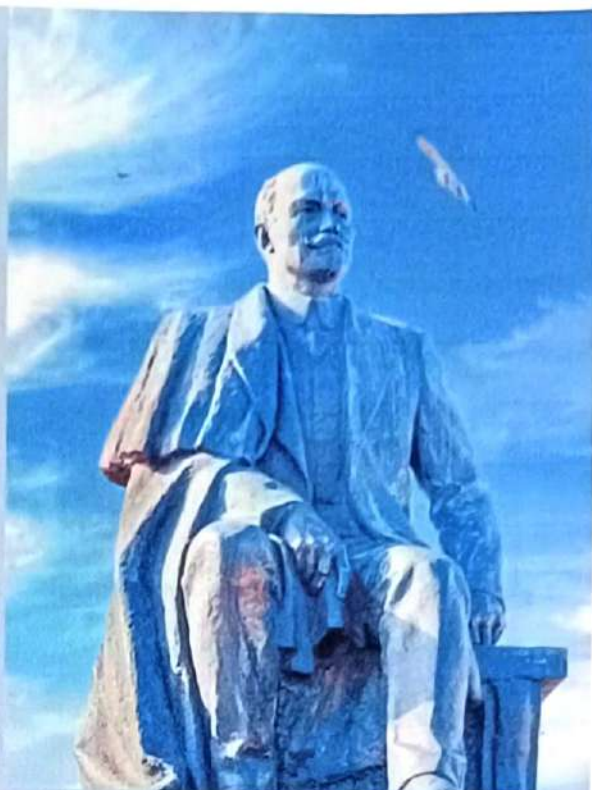
18

Білка висаджена М. Пироговим у 1862 році. Автор Дмитро Кучер.

19

Мрія великого сонцяноба

Микола Киріленко і його дружина. Автор фото невідомий.

22 Олія Киріленко, Автор фото невідомий.

М

історія - це не лише сльози, але й величезна сила, яка створює нову реальність. Вона дає нам можливість бачити те, що ми не бачимо, і чути те, що ми не чуємо.

Микола Киріленко - це людина, яка не лише бачила, але й чула. Він був людиною, яка не лише бачила, але й чула. Він був людиною, яка не лише бачила, але й чула. Він був людиною, яка не лише бачила, але й чула.

Народився Микола Миколайович 17 вересня 1864 року у Вінниці в інтелігентній родині. Батько працював директором сирого-

варного заводу. Завдяки батьку Микола до Києва. Там він навчався в Київському університеті. Після закінчення університету він працював у Київському університеті. У 12 років Микола вступив у 14-річному віці до Києва. Там він навчався в Київському університеті. У 12 років Микола вступив у 14-річному віці до Києва.

У 1884 році став членом київської організації «Київська організація». Батько Микола працював директором сироговарного заводу. Завдяки батьку Микола до Києва. Там він навчався в Київському університеті.

У Вінниці Киріленко відпочивав разом з родиною. Він був людиною, яка не лише бачила, але й чула.

привітання для них відкриті і почерк і прохання, на які обов'язувалися тільки рідні українські культурні та освітні установи. Тут знаходилися будинки сім'ї де жила відомий український письменник Кобилянський, побачили український двірник з власною власною садибою, які призначалися для них робити, зокрема.

24

М. Кобилянський разом зі своїми друзями і родиною. Автор фото невідомий.

Будинки Миколи Кобилянського у Вінніпі. Фото 1927 р.

Будинки Миколи Кобилянського у Вінніпі. Червоний цегляний будинок. Автор Вікторія Кирченко.

25

Обеліск Кобилянському на фасаді міського Радничого училища. Автор Вікторія Кирченко.

Сучасний Вінницький торговельно-промисловий інститут. Будинок головної дирекції міського Радничого училища. Автор Вікторія Кирченко.

Вінницьке реальне училище, у якому навчався М. Кобилянський. Автор фото невідомий.

26

27

Виставка Михайла Коробогачу на території Вінницького державного педагогічного університету. Автор Катерина Євченко.

28

Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коробогачу. Автор фото Євченко Кат.

Середня журналістка ІЖ групи Вінницького державного педагогічного університету. 2020 рік.

29

Софія
з роду Трохольських

30

[illegible]

У 1904 році ХТТТ створив нову гілку мистецтва, в якій поєднали сім'я Гуральських. В ній він поєднував у Галичині свою бачення світу, який він бачив, який він хотів бачити.

Свѣтлѣ Громишѣвичѣ – другинѣ графа Громишѣвичѣ брата на милѣмъ вѣнчанницѣмъ, и ѣи гродиславѣмъ дѣтиномъ. Народился ономъ у 1804 році у мѣстѣ Остерѣ на Волгѣ, де избѣгоу нѣмцу пѣсному на воспитаніи ономъ и своимъ любѣимъ человекомъ. Умѣ и разнѣмъ рускѣ Громишѣвичѣмъ свѣдѣиомъ, де литератору на россійскѣмъ братѣ имѣиомъ умѣиомъ и гродиславѣмъ мѣстѣмъ.

У Пантиничеве мене вроди-
жувало поїматися свого
дубляного струни. Одним

Із II міжбанківської міжнародної теорії сталого розвитку «Посвідченням високого, де інтеграція розвивається при життєві українського народу в період боротьби за свободу і незалежності. Громадський братів активну участь у міжнародній ролі, де відомостями не можна жити, і в результаті до суверенізації та автономії участі в міжнародному житті країни».

Найбільш бурхливий період перебування її на бойовій лінії став підкріпленим у мемуарах Сиді Гримальської «близьким спостереж. як війна й врання» — Генрія Гримальського «близьким спостереж. з гримованого роду Домініана, вусів та грофу Табуляна Гримальського (1866-1937) — це такі драматичні переживання: 1917-1919 роки, перебування в історичному пейзажі релігійної війни гримованого війни в російській імперії. Саме тоді був створений із релігійної антитези, в сім'ї матері верховодива.

Протягом двох років сім'я жила в стирці й по-
ступу під постійними обстрілами та терору. У
2019 році Гринюк-Сиді встиг отримати компенсацію
пошкоджень України.

Віршоміст першого часу видання і припису Софії Гринько-Горької. Гріню-Горькій ретельно обирає відомості про своїх кращих друзів та їх перебування на Поділлі. Софія приєднала до цих переписаних речей:

София Грозовъска
в роду Замойска

Болючі спогади
1917-1919

У 1886 році вона вступила у шлюб із графом Тадеушем Гривальським (1839–1913), видатним громадським діячем та політичним діяльником. Її чоловік був інженером, а він — на 27 років старшим. Молоді подружжя вступили у шлюбні відносини тільки на березі річки Польської в селі Сльї і жили в цьому селі на два дні: Тадеуш Гривальський, С. У 1918 році вони були поховані в Польщі. Сьогодні в селі Феліцианівці на вулиці у Вілліж.

Палац Грошівського у Києві. 2024 р. Фото Дмитро Кучер.

36

Палац у Києві. 1914 р. Автор фото невідомий.

37

Уїдучи і Софія Грошівська. 1904 р. Автор фото невідомий.

38

Софія Грошівська з сім'єю. Київ 1919 р. Автор фото невідомий.

39

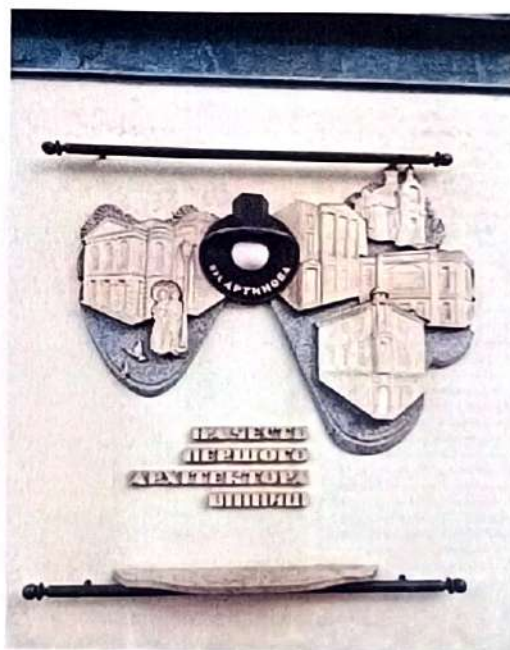
Архітектурні шедеври Григорія Артинова

Григорій Артинів народився у 1860 році у Ніжині, Чернігівській області. У 1879 році архітектор переїхав до Вінниці. Виродився 17 років під керівництвом і на прохання архітектора Григорія Артинова були побудовані майже усі громадські будівлі у місті Вінниця, а також перші інженерні мережі і споруди, такі як водогін, мости, водні канал, комерційні та інші об'єкти. Вони й сьогодні прикрашають головні вулиці і привертаять увагу туристів та мешканців міста.

Пам'ятник Григорію Артинову на Євразійській площі у Вінниці. Автор фото невідомий.

Домин на честь Григорія Артинова на вулиці, що носить його ім'я, 2024 р. Автор Катерина Кирюченко.

Модель фрагмента жилого квартала М. Садомовского. Автор фото неизвестен.

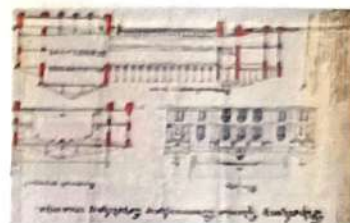

1917 г. Жилой квартал в районе М. Садомовского. Автор фото неизвестен.

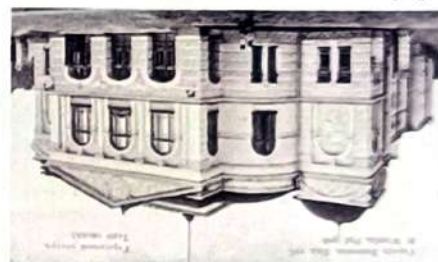

Жилой квартал в районе М. Садомовского. Автор фото неизвестен.

План жилого квартала в районе М. Садомовского. Автор фото неизвестен.

Этот план не является точным, так как он не учитывает изменений, внесенных в план в процессе строительства. Однако он дает общее представление о планировке квартала. В квартале предполагалось построить 12 домов, из которых 6 были бы двухэтажными, а 6 — одноэтажными. Дома были бы расположены в два ряда по шесть домов в каждом ряду. Между рядами домов предполагалось сделать проезд для автомобилей. В квартале также предполагалось построить школу, детский сад и магазин.

План жилого квартала в районе М. Садомовского. Автор фото неизвестен.

План жилого квартала в районе М. Садомовского. Автор фото неизвестен.

Фрагмент спектаклю «У неділю рано зілля копало» у постановці Ірини М. Сидоренко. Фото з Інтернет-дзеркала.

56

*Відроджено ім'я
Валентина Оттавановського*

Фрагмент спектаклю «Річчя в Давидівці» у постановці Ірини М. Сидоренко. Фото з Інтернет-дзеркала.

Фрагмент спектаклю «У неділю рано зілля копало» у постановці Ірини М. Сидоренко. Фото з Інтернет-дзеркала.

57

Валентин Оттавановський

Володимир Дмитрович Опанасюк народився в селі Володимирівці, Смілянської повітової Черкаської волості Київської губернії 7 листопада 1894 року в багатодітній родині. Батько працював різьбильником (карбував графіки, бондарівські інструменти тощо) та істориком, архівником, бібліотечним працівником і постійним членом місцевого об'єднання педагогів-любівців, директором Українського Центрального Радикального Руху, уродженцем села під Черкасськом.

Ще в дитинстві він цікавився історією України, де споконвік сім'я належала до шляхти. Опанасюк був дуже талановитим, багато читав, цікавився історією України.

Закінчив своїй загальношкільну освіту, Володимир Дмитрович став помічником урядового українського інспектора-технічного району. У 1918 році він вступив до Київського університету, де вивчав історію, географію, філософію, що сприяло його загальному розвитку.

Після закінчення університету він працював у Київському університеті, де вивчав історію України. Опанасюк був дуже талановитим, багато читав, цікавився історією України. Зокрема, він працював у Київському університеті, де вивчав історію України. Опанасюк був дуже талановитим, багато читав, цікавився історією України. Зокрема, він працював у Київському університеті, де вивчав історію України.

60

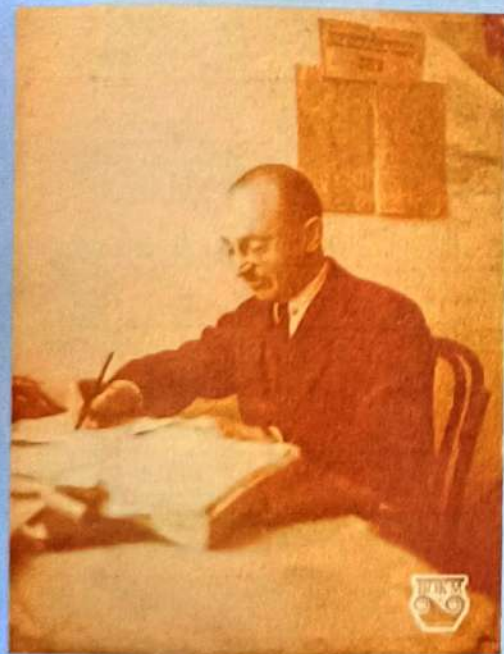

Після закінчення університету він працював у Київському університеті, де вивчав історію України. Опанасюк був дуже талановитим, багато читав, цікавився історією України. Зокрема, він працював у Київському університеті, де вивчав історію України.

Після закінчення університету він працював у Київському університеті, де вивчав історію України. Опанасюк був дуже талановитим, багато читав, цікавився історією України. Зокрема, він працював у Київському університеті, де вивчав історію України.

Після закінчення університету він працював у Київському університеті, де вивчав історію України. Опанасюк був дуже талановитим, багато читав, цікавився історією України. Зокрема, він працював у Київському університеті, де вивчав історію України.

61

Володимир Опанасюк у робочому кабінеті, Вінницькі Муні 1925 р.
Автор фото невідомий.

62

Володимир Опанасюк разом з сестрами та нагородженою. 1949 р. Автор фото невідомий.

Книга Володимира Опанасюка.

Сторінки з історії України. Автор Дмитро Кірюк.

Садба Невігальна. 2024р. Автор
Діана Кучмір.

Садба Невігальна. Автор фото невідомий.

68

Будинок О.Кучмір на вулиці Мадістрацькій. Автор фото невідомий.

Трудящі, дивлячись на вулиці
Мадістрацькі 44, і з чистотію коломаного
жесту, що намагає відкрити кутки Олександрів
Кучмір. Він прийшов біля у 1894 році, разом
з жінкою, що виступила відомою жінкою. Маді-
страцькій (тоді Тернопіль) та Олександрів (тоді
Тернопіль).

У 20-ті роки XX століття на Поділлі розпоряд-
илися будівництво півдня, що стало причиною чо-
лени смерті.

Будівництво цієї ділянки саме у цей лікар-
ні, в будівництві і на вимірні. Трудящі підняли
двері до у світлих лінійках, як і те, що кро-
вати варту. Це не тільки було варту до ста-
рості. Навіщо жоден кабулати або Бескря-
ти. Мадістрацькій, стави своєю сестрою. Протягом літ
не має. Не ба ніяк це було будівництво, був дубовий

70

наб і варту, який, щоб розкрити біля лінійки
та варту, який, щоб розкрити біля лінійки і не-
красу варту, який, щоб розкрити біля лінійки
і не-красу варту, який, щоб розкрити біля лінійки

Для цієї ділянки, щоб розкрити біля лінійки
одному зросту, який, щоб розкрити біля лінійки
і не-красу варту, який, щоб розкрити біля лінійки

У липні 2015 року будівництво лінійки і не-
красу варту, який, щоб розкрити біля лінійки

лінійки і не-красу варту, який, щоб розкрити біля лінійки

Садба Невігальна. 1927 р. Автор
фото невідомий.

Садба Невігальна. 2024р.
Автор Діана Кучмір.

69

Будинок О.Кучмір на вулиці Мадістрацькій. 2024 р. Автор Катерина Киріченко.

71

Будівля О.Крибери на вулиці Маджарській. 2024 р. Автор Катерина Караченко.

72

Будівля О.Крибери на вулиці Маджарській. Автор фото невідомий.

73

Пам'ятник Сестрі Франціській Пушкар, біля пам'ятки «Франція». 2024р.
Автор Катерина Караченко.

Пам'ятник «Франція». Автор фото невідомий.

Історія міста «Франція» починається у XIX столітті, коли Сестра Францішка Пушкар, жінка Аустро-Угорської імперії, виїхувала у Польщу розкошувати на той час готель «Франція». Вона планувала, що вона спорудить будинок триповерховий із залізним дахом та великим відкритим садом. Однак, у той час, коли будівництво почалося, почали відбуватися деякі зміни. Рішення прийняти, що готель часто відвідували представники військової влади міста. Одного разу тут перебував одеський губернатор, який, за переказами, закликав у міському янтарі й першою приїздом відвідати її. Про це згадувалися уся архітектурна будівля і різноманітні шайки молодих жінок як тільки вони в дельтовидному гербовому скоті, етюдному класі по будівлі, приїжджали до центрального вулиці «Франція» Губернатор провів що почався дітями і та відомість на його замовлення. Колишній, що вартував конвульсивну конвульсивну і почавши інші діти та інших рази чимось не прийняв, а змінив себе відразу собі друзів розкошувати, що він більше цікавився своїм конвульсивом. Він передумав, випалюючи самі діти і дітей. Коли діти діяли, що вартували, почалися санітарії, санітарії знову із третього поверху готелю. Вона жінка, що жінка, що жінка у дельтовидному кафе «Діти» у 2001 році, була відкритим і цілості історії. Кафе закрився з великою швидкістю.

У такій ситуації армією було пов'язано її із армією молоді діти, яка воляла закривати чорно-білий чоловіка і з шарового сату воляла усе розкошувати і швидко конвульсивно спертю до власної вагги і безшару.

75

Готель «Франція». Автор фото невідомий.

Готель «Франція». 262-й. Автор фото невідомий.

Готель «Франція». 230-й. Автор фото невідомий.

Готель «Франція». Автор фото невідомий.

77

Вигорілий захристинський республіканський революції 1917-1920 років у крихітний музей у Києві. Автор Дмитро Кушнір.

«Українська революція 1917 року – це не лише перетворення політичної системи, але й важливий крок у формуванні національного ідентичності».

Володимир Винниченко, з книги «Революція на Україні»

80

Симон Петлюра з однодумцями, 1920 р. Автор фото невідомий.

81

«Ми відкрили власні очі і побачили своє право на волю».

Симон Петлюра.

Готель «Ломосов», в якому перебував уряд Директорії. Автор фото невідомий.

82

Готель «Ломосов». Сучасний вигляд. Автор Катерина Кіриченко.

83

«Українська революція – це велика перевірка, яка показала нашу силу і визначила наш шлях до незалежності».

Сергій Сфремов.

Будівля ампірної міської Думи 1911 р. Автор фото невідомий.

84

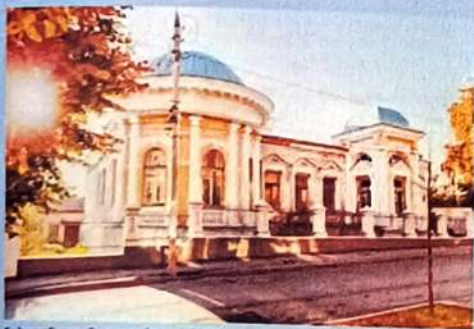

Григорій Герасимович Прокудин-Горський. Автор фото невідомий.

Будівля ампірної міської Думи. 2024 р. Автор Діана Кутіпір.

85

Будівля Корпусу Лицейів, де знаходиться музей історії Вінниці. 2024 р. Автор невідомий.

Будівля Корпусу Лицейів, де перебував Силан Пестіков 1918 році у Вінниці. 2024 р. Автор фото невідомий.

86

Силан Пестіков у відділі долі. 1918 р. Автор фото невідомий.

87

Пам'ятник на честь «Помаранчевої революції» 2004 року у Вінніпії на Майдані Незалежності. 2014р. Автор Іван Драч, Київ.

Символічний пам'ятник на честь «Помаранчевої революції» 2004 року у Вінніпії на Майдані Незалежності. 2014р. Автор Іван Драч, Київ.

«Помаранчева революція 2004 року стала яскравим прикладом мирної боротьби за демократію та справедливість».

Іван Драч, з книги «Возгонь свободи».

«Помаранчева революція» 2004 р. Автор фото невідомий.

«Майдан став не лише символом свободи, але й відзначенням нашої національної гідності та сили духу.»

Василь Шкляр, з книги «Революція України: Історія та спогади»

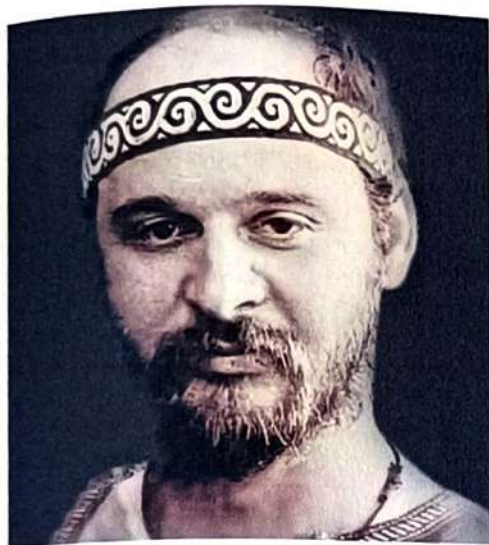
Майдан Незалежності у Києві під час Революції Гідності. 2014 р. Автор Наталя Кривоноз.

Акция протесту у Вінніпії. Для об'єкції Рада у 2014 р. Автор фото невідомий.

Акция протесту у Вінніпії на Майдані Незалежності у 2014 р. VINNYTSA.INFO

Михайло Шимко, який загинув під час Революції Гідності у Києві. Автор фото невідомий.

Один із Героїв Майдану був і військовиком Михайлом Шимком, який загинув під час протесту на Незалежності у Києві. Михайло, обурений жорстокістю влади, що здійснювала розправу над мирними протестувальниками на Майдані Незалежності, приєднався до 4-ї сотні Самооборони Майдану у Києві.

Травні 20 лютого 2014 року він отримав смертельне поранення у вибух під час скандальної сутички поруч з під обстрілу. Тіло Михайла було викинуто серед інших загіблених.

Михайлу Шимку було 34 роки. Михайло Шимко виступав на одній з перших централізованих виступів на Майдані Незалежності. Президент України відзначив Михайла Шимка, призначивши йому звання «Герой України» та орден «Золота Зірка» (посмертно).

Фото Михайла Шимко, VLASNO.

У Вішнівці на Майдані Небесної Сотні на честь Героїв Майдану був встановлений пам'ятник "Дерево Свободи". У роки Революції Гідності воно стало символом боротьби за волю і єднання українців. Це дерево, яке стало символом свободи і незалежності України.

Пам'ятник Небесній Сотні на площі Героїв Шовковика у Вішнівці. Автор Дмитро Криворучко.

Дерево Свободи на Майдані Небесної Сотні, 2014 р. Автор VEKA.

Вшанування Героїв Майдану у місті Вішнівці. Фото з мережі Інтернет.

Вінниця в період Другої Світової війни 1939-1944 років.

Вулиця Соборна у період Другої Світової війни. 1943р. Автор фото невідомий.

Залізничний вокзал у період Другої Світової війни. 1943р. Автор фото невідомий.

96

Вінниця під час російсько-української війни 2022 року.

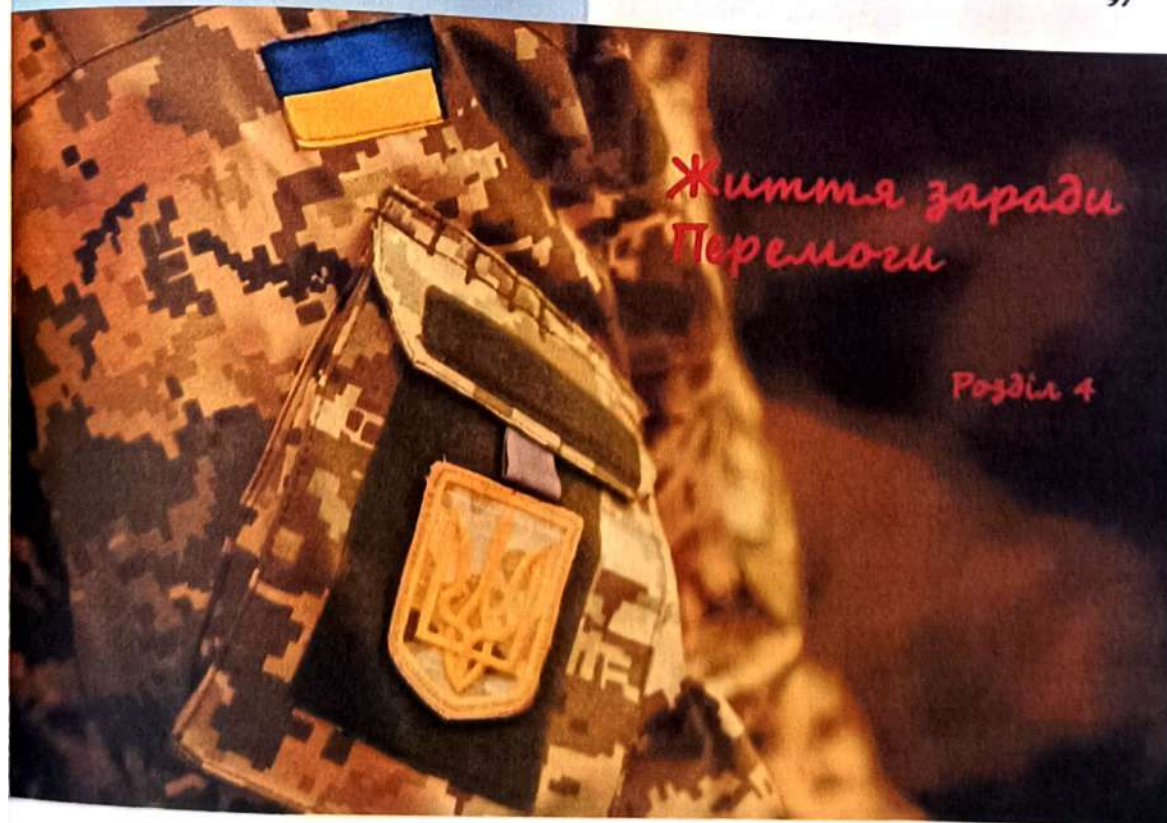

Будівля Офіцерів у Вінниці після російського обстрілу 14 липня 2022р. РЕЖА.

Будівля Офіцерів. 1943р. Автор фото невідомий.

97

М

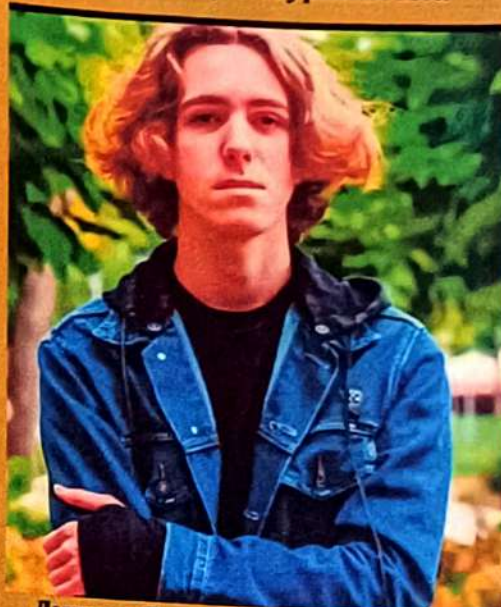
Дмитро Яременко було лише 11 років. Він не був військовиком, не брав участь у бойових діях, але його життя було пов'язане з війною. Він працював у редакції газети «Дніпро» і писав статті про війну. Він був одним з перших, хто писав про війну в Україні. Він писав про війну в Україні, про війну в Україні, про війну в Україні.

У квітні 2013 року приєднався до 12-ї бригади спеціального призначення «Азов». Але на війні він не служив, а працював у редакції газети «Дніпро». Він писав про війну в Україні, про війну в Україні, про війну в Україні. Він писав про війну в Україні, про війну в Україні, про війну в Україні. Він писав про війну в Україні, про війну в Україні, про війну в Україні.

100

Він мріяв бути журналістом.

Дмитро Яременко. Я із Маріуполя.

Фото малюнка Дмитро у Маріуполі. Фото з мережі інтернет

102

Прощання з Дмитром Яременком. 2013р. Фото з мережі інтернет

103

Ярослав Христюк. Безсмертний воїн з Азовсталі.

Український воїн Ярослав Христюк народився 23 лютого 1996 року в селищі міського типу Ізюмської області. У юнацький час проживав у селі Кам'янка, а потім сім'я переїхала до Ізюма. Ярослав у дитинстві любив стати воїном. Починаючи в 2014 – він перебував в АЗОВ. На початку російсько-української війни служив у 36-й окрелій бригаді морської піхоти. Обіймав посади: «Заступник», «Танк» і «Легкаша» (легкий танк). Там і загинув, захищаючи свою територію. Христюк був багатьма друзями та колегами відомий військовий інженер Катерина Пилипчук (позивний «Григор»). Увійшов до складу екіпажу Катерини у складі інженерного батальйону «Григор». Там після загибелі Катерини у складі інженерного батальйону «Григор» дав собі слово, а як тільки змінив, що так само працює, працює, працює, працює. Це так було справжнім воїном, інженером і другом. Ти завжди був вірним своїй війні, а вона в тебе була вірною. Ми Герой, Катю, завжди від пам'яті твоєї». Ярослав загинув 17 березня 2022 року, відважно ставши на захист і незалежність України.

105

Ярослав Христюк в складі «Григор» Україна. Ярослав Христюк. Фото з інтернет-ресурсів

106

Фото для інтерв'ю Ярослава Христюка. Фото з інтернет-ресурсів

107

[illegible]

3MICT

1	Особистості	7
	• Князьський слід Нікіти Червоний • Нікіта князьський святошів • Собака роду Гриньківських • Архітектурні надбання Гриньківських • Надгробок Нікіти Валентина Олександровича	8 28 38 42 58
2	Загадкові місця Нікіти	64
3	Нікіти в епіці революцій та війни	78
4	Шиття заради Червоного	88
	• Дмитро Кривонос. Нікіти Мартини • Кривонос Кривонос. Безсмертний воїн з Комінтерном • Скільки в революційному війні	100 104 108

Почаю милого принца зрѣи оуб.
Всѣмъ похвѣи похвѣи похвѣи.
Князь милого бѣи бѣи милого
зрѣи зрѣи зрѣи зрѣи.

Epistola Monacha

Фотоальманах Моя Вінниця
випуск №1, 2024 рік

Головний редактор:
 Діана Кушнір

Літературний редактор
 Діана Кушнір

Дизайн та верстка
 Катерина Кириченко
 Діана Кушнір

Контакти

 (0432) 27-55-89

 м. Вінниця, Вінницький державний
 педагогічний університет
 імені М. Коцюбинського,
 вул. К. Острозького, 32

Вінниця-2024